

тамошнитѣ желѣзопѣтни чиновници *Мизеевичъ* и *Кенджерски*, — славяни по произходъ. Тѣ били близки на комитетскитѣ хора. *Кенджерски* е открилъ на *Газибаровъ* тайната, че има заповѣдь да посрѣщне въ Керменлий единъ ескадронъ одринска кавалерия, и че сливенскитѣ възстанници, ако сж готови, могатъ да ги посрѣщнатъ и разбиятъ по пѣтя, но било вече късно. Когато властитѣ се запретнали за нови арести и заточавания, *Стефанъ Газибаровъ* избѣгва въ Влашко, а братъ му Никола — въ Бургасъ, отъ дѣто съ параходъ за Цариградъ заедно съ *Георги Апостоловъ*, другарь отъ Старозагорското възстание. Отъ Цариградъ *Газибаровъ* потеглилъ за Одеса, дѣто стоялъ до пролѣтъта, а при слуха за сръбско-турска война отива въ Влашко, записва се въ редоветѣ на българскитѣ доброволци за Сърбия, а братъ му *Стефанъ* минава Дунава заедно съ *Ботевъ*, и слага коститѣ заедно съ него. *Никола Газибаровъ* слѣдъ края на сръбско-турската война отива въ Пловещъ и се записва въ редоветѣ на българското тамъ опълчение прѣзъ освободителната война. Той до скоро живѣеше въ Сливенъ. (Днесъ покоенъ).

Георги Икономовъ, спасенъ слѣдъ осуetyяването на Старозагорското възстание, заедно съ *Зах. Стояновъ*, прѣзъ Кортенъ, озоваватъ се въ Нова-Загора при началника на тамошната станция *Ив. Цанковъ* (родомъ отъ Жеравна, интелигентенъ българинъ, ученикъ на Раковски, секретарь на Ст. Караджата, легионеръ отъ Бѣлградската военна школа и т. н.¹⁾). *Цанковъ* е билъ сжщо съзаклятникъ, скрива приятелитѣ си и съ помощта на другъ чиновникъ, прѣпраща ги въ Одринъ по желѣзницата, скрити въ товарнитѣ вагони.²⁾

Сливенското движение прѣзъ това врѣме не е останало безъ добри и зли послѣдици. Турцитѣ се наострили сръщу виновно и невиновно население, а и безъ туй кърменилѣ съ революционна атмосфера сливенци още отъ рано си прѣдвиздатъ сждбата. Едни почватъ да се готвятъ за възстанията прѣзъ слѣдната година въ самитѣ си огнища, а други минаватъ Дунава, за да се озоватъ въ доброволческитѣ чети прѣзъ сръбско-турската война, или въ тия на *Ботевъ* и *Куртевъ* или най-послѣ въ опълчението.

Сливенци, които прѣживяха отъ 1876 до 1878 г. разнитѣ ужасии на турския режимъ, помнятъ и до днесъ съ ужасъ прѣкараното между септември 1875 г. и априлъ 1876 г. Важенъ документъ за тоя периодъ частно за Сливенъ е споменатия вече *Лѣтописъ* на *Х. Киро Мариновъ*.

Ето що намираме въ него:

¹⁾ Вжъ бѣлѣжнитѣ за него въ „Свѣтлина“ отъ декем., 1904 г.

²⁾ Тоя чиновникъ е билъ *Зарковичъ*, родомъ далматинець, който, подобно на споменатитѣ по-горѣ двама чужденци, е оказвалъ важни услуги на българя.